

ΟΙ ΠΙΣΩ ΜΟΥ ΣΕΛΙΔΕΣ...

«Σε ένα ωραίο σπίτι στην Κηφισιά» ξεκίνησε να γράφει την αυτοβιογραφία του ο ζωγράφος Περικλής Βυζάντιος.

«Η ζωή ενός ζωγράφου - αυτοβιογραφικές σημειώσεις» (εκδόσεις Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τράπεζας) ξεκινά με πρόλογο του ίδιου του ζωγράφου Περικλή Βυζαντίου, που δηλώνει: «Ο καλλιτέχνης γεννιέται, δεν γίνεται. Φυσικά, οι σπουδές, με κάποιο τρόπο, συντελούν».

Το χωρίο που ακολουθεί είναι από το κεφάλαιο «Νεανικά Χρόνια» με

υπότιτλο «Πρώτες σπουδές, Παρίσι».

«Τα σχέδια μου κίνησαν ζωηρό ενδιαφέρον. Ενας οικογενειακός φίλος έπεισε τους γονείς μου να πάρω μαθήματα ζωγραφικής, και με πήγε στο Ζάππειο, στο εργαστήριο του ζωγράφου Ευάγγελου Ιωαννίδη. Εκεί, για πρώτη φορά, είδα μελέτες με σχέδια και με χρώματα, και έμεινα καταγοητευμένος. "Το έσκαζα", λοιπόν, διαρκώς απ' το σχολείο και πήγαινα στο Ζάππειο, που είχε παραχωρήσει εργαστήρια σε καλλιτέχνες. Ήταν εκεί ο Χατζής, ο γλύπτης Θωμάς Θωμόπουλος, ο Παύλος Μαθιόπουλος, και

όλοι μου έδειχναν τα έργα τους. Κρατάω την καλύτερη ανάμνηση από αυτό το περιβάλλον και από τον πρώτο δάσκαλό μου, τον ευαίσθητο καλλιτέχνη και μορφωμένο άνθρωπο, τον Ιωαννίδη.

Αμα τελείωσα το γυμνάσιο, είπα στους γονείς μου ότι θέλω να σπουδάσω νομικά στην Ευρώπη. Με έστειλαν στο Μόναχο, αλλά εγώ είδα εκεί στα νεότερα μουσεία τούς Γάλλους ζωγράφους και έφυγα για να σπουδάσω ζωγραφική στο Παρίσι.

Τι εντύπωση μου έκανε το Παρίσι; Ανέπνευσα. Πρώτα απ' όλα, είχα την

εντύπωση που εκεί ζούσαν ελεύθεροι άνθρωποι, εντελώς διαφορετικοί από τους μικροαστούς της Αθήνας. Επειτα, έβλεπα μια πόλη με παράδοση, μεγάλη, με ποτάμια, με παλιές γέφυρες, με την απίστευτη ομορφιά της γοθτικής Παναγίας, με το απέραντο παλάτι του Λούβρου, με τους νέους και τις κοπέλες που γελούσαν και κάθονταν μαζί στις έξω καρέκλες των καφενείων.

Τότε κατάλαβα από ποια φρικτή βαλκανική επαρχία ερχόμουνα εγώ, και γιατί δεν ήθελα να γίνω αξιωματικός και ασυναίσθητα ήθελα να ζή-

σω ελεύθερα σαν άνθρωπος.

Επειδή ήξερα γαλλικά, άνοιξα τον οδηγό του Παρισιού και, στην τύχη, βρήκα τη διεύθυνση ενός γέρου καθηγητή της Ecole des Beaux-Arts, του Colin.

Ήταν καλός ζωγράφος, είχε λάβει μέρος στις πρώτες εκθέσεις που είχαν κάμει οι ιμπρεσιονιστές. Με δέχτηκε με πολλή καλοσύνη. Του έδειξα τα σχέδια που είχα κάνει μοναχός μου και του άρεσαν. Με πήρε αμέσως, χωρίς εξετάσεις, στο εργαστήριό του, στην Beaux-Arts».

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ